

Από την «σύγχυση» της Βαβέλ στην «ενότητα» της Πεντηκοστής

/ [Γνώμες](#)

Του Αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Στα κεφάλαια της προϊστορίας του ανθρώπου, όπως παρουσιάζονται στο Βιβλίο της Γενέσεως, γίνεται σαφές ότι ο Θεός από την μία δεικνύει αυτό που είναι, δηλαδή Δικαιοσύνη και Αγάπη και ο άνθρωπος από την άλλη, φανερώνει μόνιμα την βούληση του να τον παραγκωνίσει, ακόμα δε και να θέλει να πάρει την θέση Του.

Ήδη από την δημιουργία του ο άνθρωπος επιλέγει την δική του διαδρομή. Γεύεται τον καρπό (Γεν. 3,1- 7), προχωρά σε αφύσικους γάμους (Γεν. 6, 1- 4), χτίζει πύργο για να Τον πλησιάσει (Γεν.11, 1- 9), προσπαθεί με κάθε τρόπο να τον φθάσει, αλλά χωρίς την βοήθειά Του. Οι επιλογές του ανθρώπου τον απομακρύνουν και από τον

Θεό και από τον συνάνθρωπο, ακόμα δε αλλοιώνουν την σχέση του και με την υπόλοιπη κτιστή δημιουργία.

Όμως τα πράγματα θα γίνουν και πιο τραγικά. Ο Καίν σκοτώνει τον Άβελ, έχουμε την πρώτη αδελφοκτονία (Γεν. 4, 1-16). Ακολουθεί μια κατάρα του Νώε προς το παιδί του (Γεν. 9, 20-27) και το κακό ολοκληρώνεται με την πλήρη σύγχυση μεταξύ των ανθρώπων στον Πύργο της Βαβέλ. Όλα τα παραπάνω πράττει ο άνθρωπος και ουσιαστικά δέχεται τις συνέπειες όσων επέλεξε.

Σε όλα αυτά ο Θεός δεν έμεινε αμέτοχος. Συνεχώς τον «καταδίωκε» με μεγάλη αγάπη και ιδιαίτερη πρόνοια. Ασφαλώς και δεν δημιουργεί ο Θεός τον άνθρωπο από κάποια ανάγκη, αλλά σαφώς από μια κίνηση αγάπης και θέληση συνδημιουργίας με το πλάσμα Του. Προσφέρει δε στο δημιούργημα του την ύψιστη δυνατότητα, της κατά χάριν θεώσεώς του. Δηλαδή του δίνει ό,τι εκ φύσεως μπορούσε να αντέξει. Του δίνει την θέληση για θεοκοινωνία, την οποία ο άνθρωπος λαμβάνει ως δυνατότητα, λησμονώντας όμως τον δωρητή της.

Γίνεται η Πτώση του, αλλά και πάλι ο Θεός δεν εξαφανίζει το ανθρώπινο είδος. Τοποθετεί τον πεπτωκότα προπάτορα έναντι του Παραδείσου, για να τον ξαναποθήσει και πάλι και έτσι να τον τοποθετήσει στην προτέρα του κατάσταση. Ο αδελφοκτόνος Καίν θα δεχθεί την μέριμνά Του (Γεν.4,15) και ο δίκαιος Νώε μετά τον Κατακλυσμό θα λάβει την υπόσχεση, ότι δεν θα καταστραφεί ξανά ο κόσμος.

Ακόμα, η διάσταση των λαών και των ανθρώπων, από την αλαζονεία της δικής τους φίλαυτης δημιουργίας, θα θεραπευθεί με την εκλογή ενός γενάρχη, του Αβραάμ, τον οποίο θα καλέσει για να ηγηθεί ενός νέου λαού, πού όμως μέσω αυτού θα οδηγηθούν όλα τα έθνη σε μία νέα πραγματικότητα. Θα οδηγηθούν στην σωτηρία (Γεν. 12,3). Όμως, η σύγχυση πλήρως θα μετατραπεί σε ενότητα με την κάθοδο του αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής. Τότε που οι Απόστολοι θα μιλούν εταίρες γλώσσες και το μήνυμα θα διδαχθούν ότι θα απλωθεί όπου γης.

Όλη αυτή η μέριμνα του Θεού και πάλι δεν συγκινεί τον άνθρωπο. Υποδουλωμένος και πάλι ο πρώτος στα επί της γης, δεν βλέπει ψηλά. Και πάλι μόνος του, με περίσσειμα ναρκισσισμού, προσπαθεί να κατασκευάσει το κτιστό χωρίς την αρωγή του Κτίστη. Τώρα γίνεται ακόμα πιο προκλητικός, αφού όχι μόνο τον αμφισβητεί και δεν τον «βλέπει» στην δημιουργία, τώρα προσπαθεί να τον εκθρονίσει. Πλήρως να τον αποκαταστήσει, οδεύοντας στην καταστροφή του ίδιου του πλανήτη, με τα έργα των χειρών του.

Ο άνθρωπος οπλισμένος στις μέρες μας, παρά ποτέ, με πληθώρα επιστημονικών γνώσεων, κινδυνεύει να καταστρέψει τον κόσμο και την ίδια του την ύπαρξη. Έχει

γκρεμίσει την κατακόρυφη γραμμή, την σχέση δηλαδή με τον Θεό, οπωσδήποτε και την οριζόντια, την σχέση του με τον συνάνθρωπο, και με αρκετή αλαζονεία πασχίζει στην καταστροφή παντός επιστητού, ζώντας εντός του μια σύγχρονη Βαβέλ.

Ευτυχώς, η Βιβλική Ιστορία βεβαιώνει για μια προαιώνια αλήθεια, αρκετά παρήγορη και ασφαλή, ότι ο Θεός δεν θα υπάρξει και πάλι θεατής. Εκ νέου θα βρεθεί παρόντας, μέσω προσώπων τους οποίους θα επιλέξει και γεγονότων που θα επιτρέψει να συμβούν. Αυτός ρυθμίζει πάντοτε την ιστορία και την πορεία αυτού του κόσμου.